

til et andet nordisk land, ønskes draget til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, når udlevering for den pågældende handling kunne have været afslået efter § 10 d, stk. 2, jf. den foreslåede § 10 m, stk. 2 (tiltalefråald/påtaleopgivelse), eller § 10 f, stk. 1, jf. den foreslåede § 10 n (handlingen begået helt eller delvist her i landet).

Bestemmelsen fastslår, at en sådan tilladelse kan meddeles, selv om udlevering for den pågældende handling ikke kunne have fundet sted. Om tilladelse bør gives, vil bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, hvor det bl.a. må indgå, hvilken af de afslagsgrunde, som nævnes i den foreslåede § 10 o, stk. 1, nr. 2, der kunne være anvendt. Hvis udlevering f.eks. kunne have været afslået efter forslaget til § 10 m, stk. 2, jf. § 10 d, stk. 2, fordi der er meddelt påtaleopgivelse for det pågældende forhold, vil det bl.a. afhænge af, på hvilken baggrund påtaleopgivelsen er meddelt, om der bør gives tilladelse. Der vil således f.eks. kunne være grund til at nægte tilladelse, hvis anklagemyndigheden her i landet allerede har foretaget en bevismæssig vurdering af den handling, som den pågældende ønskes draget til ansvar for, med henblik på eventuel strafforfølgning i Danmark, og der i den forbindelse er meddelt påtaleopgivelse, fordi sigtelsen har vist sig at være grundløs. Hvis påtaleopgivelse derimod f.eks. er meddelt, fordi handlingen ikke kan strafforfølges i Danmark på grund af manglende jurisdiktionskompetence, men i stedet må forfølges i det nordiske land, der nu anmoder om at måtte drage den pågældende til ansvar for handlingen, vil der normalt ikke være grundlag for at afslå tilladelse.

Der henvises til pkt. 4.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 20, stk. 4)

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 10 o, stk. 4, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, hvorefter justitsministeren kan give tilladelse til, at en person, der er udleveret til et nordisk land, kan videreudleveres til en medlemsstat i Den Europæiske Union (bortset fra Finland og Sverige) eller en stat uden for Den Europæiske Union og Norden. En sådan tilladelse vil kun kunne meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter udleveringsloven, jf. udleveringslovens § 20, stk. 2 (som ikke foreslås ændret).

En anmodning fra et nordisk land om tilladelse til videreudlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union (bortset fra Finland og Sverige) eller en stat

uden for Den Europæiske Union og Norden skal efter bestemmelsen indeholde de oplysninger, der omtales i den foreslåede § 18 g, stk. 1-3, dvs. de oplysninger, som en nordisk arrestordre skal indeholde, samt oplysning om, hvorvidt den udleverede ønsker lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene, jf. 3. pkt. 1. og 2. pkt. foreslås ændret, så det præciseres, at de angår anmodning om tilladelse fra stater uden for Norden (men henholdsvis uden for og inden for Den Europæiske Union).

Til nr. 11 (§ 21, stk. 2)

Den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 21 omhandler transit, dvs. hvornår en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, må føres gennem Danmark, og stk. 2 vedrører, hvilke oplysninger der skal være modtaget for at tilladelse til transit kan meddeles, hvis udleveringen sker til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union. Stk. 2, 1. pkt., omhandler de tilfælde, hvor udleveringen sker fra en medlemsstat i Den Europæiske Union, og 2. pkt. vedrører de tilfælde, hvor udleveringen sker fra en medlemsstat uden for Den Europæiske Union.

Med forslaget indføres det i stk. 2, hvilke oplysninger der skal være modtaget for, at tilladelse til transit kan meddeles, hvis udleveringen sker til et andet nordisk land. Det drejer sig for det første om oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Disse oplysninger svarer til, hvad der efter den gældende bestemmelse i stk. 2 i dag kræves, når udleveringen sker til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union. Herudover skal der efter forslaget være modtaget oplysning om, hvorvidt der er udstedt en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Island og Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge, jf. nærmere nedenfor. Hvis udleveringen til et andet nordisk land sker fra en stat uden for Den Europæiske Union og Norden, skal der efter forslaget endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering, jf. forslaget til stk. 2, 2. pkt. Dette svarer til, hvad der i dag gælder, når udleveringen sker til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke de tilfælde, hvor udlevering til det nordiske land sker fra et andet nordisk land, hvilket er omfattet af forslaget til § 21, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Forslaget medfører ikke ændringer i, hvilke oplysninger der skal være modtaget for, at tilladelse til tran-